

[Christmas Møller.]

det Tidspunkt, da Muligheden for Tilpasning meldte sig — thi den maatte komme gennem en Nedsættelse ude i det private Erhvervsliv —, svigtede Partiet Venstre fuldkommen hele dette Krav.

Dernæst vil jeg gerne videre spørge det ærede Medlem, naar han nu paa ny rejser Krav, som jeg har spurgt ham tidligere: Paa hvilket Omraade vil han have det gennemført? Og jeg spørger det ærede Medlem og hans Parti, om de da ganske ser bort fra den Kendsgerning, at Partiet Venstre ved Lockout-Lovens Gennemførelse har fastfrosset og indefrosset Lønningerne i dette Land til 1. Februar 1934. Nej, Situationen i Januar dagene var den, at da Spørgsmaalet meldte sig for Partiet Venstre, da der for første Gang var en virkelig Mulighed for at naa et langt Stykke Vej frem paa dette Omraade, da svigtede de den Sag for at opnaa noget andet, som de mente var fordelagtigt. For den højtærede Regering, i ganske særlig Grad for Statsministeren og for Finansministeren — for Statsministeren, som Dagen inden Valget havde slynget ud over Landet gennem Radioen Talen om, at han vilde værne Kronen, for Finansministeren, som i ganske særlig Grad var de smaa Spareres Ven —, var Forholdet dette, at de, da det kom til Stykket, fuldkommen svigtede den Kronepolitik, som de havde givet Udtryk for, at de vilde følge.

Ogsaa her har jeg en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem Hr. Krag i Anledning af den aggressive Tale, det ærede Medlem holdt overfor mit Parti. Jeg vil gerne først sige til det ærede Medlem Hr. Krag — mange Bemærkninger behøver jeg jo ikke at give ham —, at naar det ærede Medlem Hr. Krag talte om, at de Konservative Politik i de sidste Maaneder havde været den, at vi havde sagt nej til enhver Form for Samarbejde, saa er dette jo ikke rigtigt, det er *positivt forkert*. Man kan næsten sige om det ærede Medlem, at han af Princip — det er nær ved at blive en Sygdom hos det ærede Medlem — taler forkert om det konservative Parti. Thi ved det ærede Medlem Hr. Krag da ikke, at fra første Færd har det konservative Parti sagt: Vi vil i Rigsdagen og i Udvalg medarbejde paa hele det Lovgivningsomraade, som forelægges os? At de tre Forligspartier har haft det saaledes, at det kneb saadan med at blive enige, at de, naar de endelig kom i Udvalgene, ingen Tid havde og saa maatte slaa ethvert Udvalgsarbejde ned, ja, det er jo en helt anden Sag. Men vi for vort Vedkommende har fra første Færd

stillet os paa det Standpunkt, at vi vilde arbejde med.

Lad mig i denne Forbindelse ogsaa sige til det ærede Medlem Hr. Krag's Bemærkninger overfor os, at vi har ikke, som han sagde, nøjedes med en gold og negativ Kritik. Vi har erklæret os villige til at være med i Arbejdet i Udvalgene, vi har stillet Ændringsforslag paa enkelte Omraader og været med i Arbejdet. Vi er ikke kommet med en gold og negativ Kritik, som det ærede Medlem siger. Og naar det ærede Medlem udtaler Ønsket om, at vi i Fremtiden maa ændre det, saa siger jeg: I den kommende Tid bliver Stillingen for vort Vedkommende den samme, som den har været i de sidste Maaneder: Vi vil i Rigsdagen og dens Udvalg og andre Udvalg og Kommissioner arbejde, saaledes som det er vor Pligt og vor Ret; men hvis det ærede Medlem Hr. Krag med sine Ord mente, at vi ønskede som før at komme ind i Samarbejde med Venstre alene, saa kan jeg paa Forhaand sige til det ærede Medlem: Nej, det er der ingen af mit Parti, der ønsker. Vi har en saadan Mistillid, en saadan Despekt for den Politik, Partiet Venstre har ført gennem de sidste Maaneder, og jeg tror, jeg har givet et klart og tydeligt Udtryk for det her i Dag.

Altsaa, Situationen i Januar Maaned var den, at Venstre svigtede Tilpasningen, og Regeringen svigtede sin Kronepolitik. Saa siger man: Ja, men er Forholdet dog ikke dette, at man havde talt om en Kronepolitik efter ydre og indre økonomiske Forhold? Det, der er det afgørende i dette Forhold, det, der vil blive staaende, det er dette — man kan saa mene om Kronepolitikken, hvad man vil, der kan være forskellige Anskuelser om det Punkt, hvorpaa Kronen skulde lægges fast —, men det, der ikke kan være Tvivl om, det er, at paa Valgdagen var der et bestemt Løfte, fra det konservative Folkeparti ligesom fra de to Regeringspartier, om ikke at benytte Kronen som krisepolitisk Foranstaltning. Man mene om det, der i øvrigt skete, hvad man vil, man bedømme Virkningerne, paa hvilken Maade man vil, det afgørende er dette — ja, jeg kan godt sige det paa den Maade —, at vi tog fejl baade af Regeringen og af Partiet Venstre. Vi troede, at en Valgdags Løfter forpligtede Regeringen og Regeringspartierne med Hensyn til Kronen og forpligtede Venstre med Hensyn til Tilpasningskravet. For min Skyld maa man gerne sige det paa den Maade, at vi tog fejl af de tre Forligs- og Regeringspartier paa hver sin Front. Meget vel, men jeg for mit Vedkommende nærer ikke den fjerneste